

Дядько мій, Микита-чорнокнижник

Андрій Малишко

Дядько мій, Микита-чорнокнижник,
Швець і мрійник, славний чоловік,
Все життя розповідав про ніжність,
Хоч її не бачив цілий вік.

Сорок років випало тачати
Халявки та кроїть переди,
Шити з юхти чоботи багатим
І чекать голодної біди.

Мов води подавши ключовиці
З польової тихої криниці,
Все на душу виливав мені
Дядько мій в звичайній сивині.

Старості вчуваючи негоду,
Все, що мріяв, все, що в серці мав,
З нашого обухівського роду
Ти мене хоч піснею підняв!

Як ти бачив, тихий і суворий,
Через окулярів темноту,
Дядюшко Микито? Грає море,
Хвилю підіймаючи круту,

Що твої літа. І червіньково
Спіє сонце, мов гарячий плід,
Ти мене не кличеш на розмову,
Не запросиш більше на обід.

Де твоя могутня давня сила?
Тільки гук і відгук у гаю!..
Де твоя захована могила
В рідному отецькому краю?

Тільки ж це не сльози у знемозі
Горло перехоплюють в цю мить.

Інколи ми падаєм в дорозі,
Та безсмертно починаєм жить.

Міць твоя живе в моєму хлібі
І в судьбі, якою дорожу.
Я прийду і вимовлю: — Спасибі, —
І нічого більше не скажу.

За твою усмішку, рідну й милу,
За казки в дніпровому краю,
За любов, і за пісенну силу,
І за ніжність мріяну твою.